

BU ÜMMET

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 17.11.2013 tarihli (218.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillahi Rabbil âlemin ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmain

Aziz kardeşlerim,

Sizinle küçük bir senaryo tasavvur edelim. Köyünden uzaktaki şehrine giden bir minibüsteki aileyi düşünün. Hani var ya Anadolu'da, işte bir dağ köyünden kırk kilometre ötedeki şehre iner insanlar. İşte dağdan iniyor, çıkıyor gidiyor araba. Çocuğu ağlıyor, yoruluyorlar, şoför bağılıyor gürültü yapmayın. İstifra edeni oluyor. Böyle bir yolculuk yapan bir aileyi o minibüste tasavvur edin. Bu ailenin yolculuğunu, çektiği meşakkati, sıkıntıları düşünün. Bir de köyden binmeyip şehre yakın bir yerde yol düzlendiğinde birisinin birkaç yüz metre gitmek için minibüsü durdurup bindiğini düşünün.

Minibüste iki tür yolcu var. Taa dağdaki ilk duraktan binip son durakta inecek olan yanında çocukları, hanımı ve şehre götürdüğü satılık meyveleri, her şeyi o arabanın içinde olup arka koltuğa oturmuş kucağına sepetleri koymuş yolcu var. Çocuk bağırır bir yandan, araba salları onu öbür yandan, midesi bulandı ayrı bir taraftan, bir bu aileyi düşünün; bir de şehrin bir kenarında minibüsü durdurmuş adam binmiş yüz metre ötede de inecek. Bu iki yolcu türünden hangisinin meşakkati daha fazladır diye sorulsa... Herhâlde bir durakta binip öbür durakta inecek olan yanında çocuğu, elinde eşyaları, sırtında poşetler olmayan, iki yüz-üç yüz metre gidince "Kaptan beni indir burada." deyince inip giden yolcuya sorulsa "Ne var ne yok, yolculuk nasıl geçti." der ki "Güzeldi; bindim, indim. Bir sıkıntı var mı diye sorsan ne sıkıntısı olacak ki ne güzel yolculuktu diyecek ama elindeki eşyalarla dört kişilik koltuğa altı kişi oturmuşlar, sepetler omzunda, başı duman olmuş adama "Yolculuk nasıl geçti?" diye sorsanız size anlatacağı çok şey vardır.

Kardeşlerim!..

Hayatı doğduğu günden başlatıp öldüğü günde bitecek diye düşünen Hristiyan veya Yahudi veya dinsiz herhangi bir insanla Mü'min arasındaki fark bu minibüsteki yolcuların farkıdır. Biz Âdem aleyhisselam gününde bindik bu minibüse ve son insanla beraber ineceğiz. Bizi annemiz doğurdu ama Havva ilk annemiz bizim. İmanımız Havva annemizden beri devam eden bir yolculukta tutuyor bizi.

Biz Müslümanlar olarak Muhammed aleyhisselamın ümmeti olarak dünyayı köyümüzden kasabamızdan veya daire satın aldığımız caddeden ibaret görmüyoruz. Allah denen her yer bizimdir bu dünyada. Bizim sokağımızda su aktığı veya akmadığı zaman dert ediyor da Afrika'nın bir köyündeki susuzluğu dert etmiyorsak minibüse son durakta binip iki yüz metre sonra inen yolcuya benzer bu hâl. Muhammed ümmeti olarak biz ise bir bardak su bulmayan çocuğun bulunduğu her yeri dert ederiz. Çünkü Allah denen her yer bizimdir. Allah dendiğinde de biz varız bu dünyada. Ben yokum, Ahmed yok, Allah'ın Mü'min kulları var. Mü'minlik yoksa, zaten insanlık yok ki ben olayım. Mü'min değilse, insanlık yok ki.

Âdem babamızdan beri Allah diyenler ve demeyenler var. Âdem babamızdan beri biz Allah diyenlerden yanayız. Onlarla beraberiz. Biz bir durakta binip öbür durakta inmek için yokuz burada. Yeryüzünde şeytanla savaşmak için gönderilen babamızdan beri biz varız. Allah diyenler varız. Afrika'da Antartika'da dünyanın öbür ucunda zengin, fakir, kadın, erkek bütün insanlık bizim. Bizim uykumuz kaçır. Çünkü bu minibüs dağdan inerken biz ondaydık. Bu minibüs asfaltı gelince binen,

yakışıklı, kravatlı adam minibüse sonradan bindi ve hemen inecek zaten. O sadece elini cebine koyup artist gibi bindi minibüse. Ben minibüse dert çuvarlarımı da koydum.

Elbette ümmeti Muhammed'in derdi bitmez. Dağın başında bindi. Öbür dağın dibinde inecek. Elbette Avrupa'dan seyredildiğinde dünya ne kadar ahenkli bir dünya görüntüsü verecek. Elbette Orta Doğu dediğinde de yerden petrol fışkırdığı kadar dert fışkıracak. Çünkü Avrupa keşfedilmeden Amerika keşfedilmeden Lut kavminin helak olduğu süreç yaşanıyordu Orta Doğu'da. İnsanlar Roma'da, Viyana'da sobayla ısınalım deme ihtiyacı hissetmeden, -insanlar Viyana'yı henüz keşfetmediğinden- Viyana'da, Paris'te insanlar ev yapmadan İbrahim'in sobası kurulmuştu Urfa'da. Mancınkla İbrahim aleyhisselam ateşe atılmıştı.

Biz bu minibüse dağın tepesinden bindik. Nesil derdi taşıyoruz biz. Ümmeti Muhammed doğan her çocuğun Allah demesi için, içinde bir sıkıntı ile yaşıyor, gayret sarf ediyor. Böyle bir ümmet, her doğan çocuğu dert eden ümmet, kendi doğurduğunu bile on sekiz yaşından sonra bakmayanların göstermelik huzuru kadar huzur bulamaz elbette. Zaten doğurmak istemiyor. Doğurursa da bakıcıya havale ediyor. İşçi olduğu için memur olduğu için kreşe atıyor. Akşama kadar kreşte ağlasa sızlasa çocuğu, bunu dert etmiyor. Akşam beşte alacağım, diyor. İyi bakarlar kreşte, diyor.

Kendi doğurduğuna merhameti olmayanın, on sekiz yaşını doldurdun sana devlet baksın diyecek bir anne babanın ve öyle bir kitlenin emekli olduktan sonra huzurlu olması, sokaklarının temiz olması, insanların nescafe içecek şen şakrak bir hayat yaşamalarıyla; doğan her çocuk kimin çocuğu olursa olsun, bir Budist'in çocuğu da olsa bir dinsizin çocuğu da olsa değil mi Âdem'in neslindendir, onun açlığıyla, imanıyla, hayatıyla, huzuruyla dertlenen, yılanların bile lüzumsuz öldürülüp öldürülmediğini kendisine dert etmesi müminliğinin gereği olan bir insanın ve o insanlardan oluşan toplumun yolculuğu aynı yolculuk mu?

Biri bu dünyada ilk ve son hayatını yaşadığına inanıyor. Öbürü de bindim bir minibüse Rabbime gideceğim buradan, asıl yolculuğum orası diyor. Biri zevklenmek ve canı istemeyince de başkasını almak için postalamak üzere evlenmiş, evlilik hayatı kurmuş; öbürü de Allah'ın emaneti olarak eş almış kendisine. Biri yasaların çizdiği haklara göre aile hayatı kuruyor. Öbürü ise "Allah beni gördükçe bu emanete dikkat etmem lazım." diyor. Karanlık oluyor, Allah görüyor diye yine huzur yok. Gündüz olur Allah görüyor diye rahat edemez. Biri dağlardan yuvarlanan bir minibüsle yolculuk yapıyor öbürü de zevki için yürümeyeyim diye yüz adımlık yolda minibüse binmiş. İkisi de yolcu ama biri keyif yolcusu, öbürü minibüsü sırtında taşıyacak kadar kahrır çeken bir yolcu.

İşte Müslümanları kuşbakışı seyredip televizyonlardan, haber ajanslarından izleyip "Ne yahu, bu Müslümanların çektiği kahrır nedir be? Hep bombalar biz de patlar. Bak, bak işte hep bizde böyle yollar yapılmamış, görüyor musun, bak: Terörist hep bizden çıkıyor. Tabii terörist hep bizden çıkacak. Çünkü şeytanın ezmek istediği kitlenin bulunduğu toplum senin toplumun. Kendisi gibi olmuş bir toplumu şeytan niye rahatsız etsin ki!.. Abi kardeşler zaten. İşler iyi, dostlar alışverişte görüyor zaten. Piyasası yok ki şeytanın orada. Çölde kimse ziraat yapıyor mu? Kimse ormanlarda patates ekiyor mu? Alanı değil ki orası, çölde ziraat olmaz ki.

Ruhu çölleşmiş bir milletin teknolojsi, gücü kuvveti yerinde de olsa şeytan niye orada fitne fesat çıkarsın ki varlıkları fitne onların zaten. Ziraat yapmaz şeytan orada. Sabah namazına kalkılan bir evde huzursuzluk olur. Mışıl mışıl sabah namazında uyuyan insanları şeytan niye rahatsız etsin ki?

Niye kendisine dert çıkarsın ki şeytan? Abi kardeş aynı branşta zaten. Uzmanlık alanları aynı! Sabah namazını kılanın derdi olur. Kızını tesettürlü yetiştirenin kızı psikiyatrik hasta olur. Zaten açılıp savrulmuş bir kızın ne işi var psikiyatride. Niye şeytan onu bunaltsın ki?

Kardeşler! Hayata bakarken, şu dünyanın, bilgisayarlardan izlenen teknolojik aldatmalarıyla bakarsan 'Müslüman olmak demek dert küpü olmak demek' diye anlarsın. Ümmeti Muhammed Arafat'ta bile rahat etmiyor dersin.

Arafat'ta bile rahat edilmez ki. İbadeti zirveye çıkarmışsın sen. Mahşer provası yapıyorsun kardeşim. İnsanlar meyhaneden çıkmıyorlar. Paris sokaklarında sarhoş dolaşıyorlar. Sen aynı dünyada, mahşerde nasıl anadan doğma üryan Rabbimizin huzuruna gideceğiz diye Arafat'ta prova yapıyorsun. Delirttin şeytanı, delirttin. Elbette oradan seni hanımını arattırıp, hanımını sana arattırıp boşanmayı gerektirecek kadar sinir sistemini bozacak elbette. Niye Paris sokaklarında salyaları akarken dolaşan bir insanı rahatsız etsin ki. Kendiliğinden şeytanın istediği sonuca düşmüş o zaten. Sen ise yemyeşil dünyayı bıraktın. Üstündeki ütülü elbiseleri çıkardın, iç çamaşırlarını da çıkardın yanında nikâhlı hanımın olduğu hâlde hiç yokmuş gibi davranıyorsun sırılsıklam ter içerisinde. Ne yapıyorsun burada hacı efendi? "Mahşer provası yapıyorum. E sen daha otuz yaşındasın, kırk yaşındasın, ölmedin ki... Bir gün öleceğim ya deyip ölüme hazırlanıp mahşer provası yapıyorsun, ibadeti zirveye çıkarmışsın sen. Allah'ın meleklerine bakıp "Görmüyor musunuz şu kullarımı, şu güzel manzaraya bakın ey melekler! Hani siz ben bunları yaratırken "Niye yaratıyorsun ya Rabb'i?" demiştiniz; bak, bak işte kullarım benim, diyeceği sahneyi gerçekleştiriyorsun. Elbette Arafat'tan dönerken de Mekke sokaklarında da Paris'te görülmez şeyler gösterecek sana.

İtalya'da Roma'da papalığın önündeki caddede ne kadar nazik ne kadar şirinler. Bizim hacılar Mekke'de ne kaba adamlar. Elbette Roma'da muharref bir dinin mensubunun en büyüğünün bulunduğu bir yerde elbette caddeler tertemiz olur. Herkes şirin, güzel, tatlı sözlerle beyefendilerle birbirlerine hitap ederler elbette. Diyecek başka şeyleri yok çünkü. Bari güzel rol yapsınlar ama insanlık kadar, insan sayısı kadar söyleyecek sözü olan bir ümmetin, dağdan (ilk duraktan) bu arabaya binmiş, son durağa kadar gitmek üzere yolculuğun kahrını çeken bir ümmetin elbette kabız olur. Elbette ishali olur. Elbette söyleyeceği sözler dinlenmediği için bağırıp çağırma arzusu olur.

Yahu adam Kâbe'de tavaf ederken bile ayağına bastık diye dövecekti bizi az kalsın. Kâbe'nin önünde bile adamın yaptığına bak. Hâlbuki Roma'dakiler bir görsen ne kadar nazikler. Roma'daki boş dönüyor. Son duraktan yüz metre önce binmiş artistlik gezi yapıyor. Ne ayağına basarsın ne de bassan ayağına bir problem olur. Hatta o bile senden özür dileyip "Kusura bakmayın, ayağınızın dibinde dolaştım herhâlde." der. Çünkü naziklik ilk, tek ve son sanatı onun. Yapacak başka bir şey yok. Cici bir yüzü var ama çürük bir içi var.

Mümin kaynıyor, yüreği yaniyor, hasret hâlinde mümin. Şeytan da onu bu hasretinin buharlaşmaya yüz tuttuğu Kâbe'nin etrafında son kez olsun bir deşeyim diye düşünüyordur. Elbette Mü'min dert küpüdür. Elbette Mü'min'lerin topluluğu, ümmeti Muhammed'in yaşadığı topraklar, sele afete sıkıntıya karşı elbette adaydır her zaman. Olmasın böyle şüphesiz. Böyle olmasını memnuniyetle karşılayacak hâlimiz yok ama ben kış için yaratılmışım kardeşim. Atletle dolaşamam bu dünyada. O ise son durakta biniyor. Baharda yaz aylarında tatil yapmak için gelmiş. O atletle dolaşır. Ben dört mevsimin insanıyım. Ümmeti Muhammed'im ben. Âlemlere rahmet olarak gelmiş bir peygamberin ümmetiyim. Ben ümmetine muharref uydurma sözlerle, cici vaatlerde bulunan, dünya güzel, her şey

güzel, çiçekler güzel, papatyalara bak diyen bir peygamberim yok benim. Şu dikenlerden koru kendini diyen peygamberim var.

Fırtınaların içinde geldi benim peygamberim. Kız çocuklarının diri diri gömüldüğü topluma geldi. Benim peygamberim insanlığın alkolü su gibi kullandığı bir zamanda kıyamete kadar da kullanacakları zamanlar için geldi. Alkolün, faizin, zinanın, zulmün, cinayetin, haksızlığın, insanı insana kul hâline getirdiği sistemlerin bulunduğu ve bulunacağı ve bunları gidermek için savaşıacak müminlerin bulunacağı bir dünyaya geldi peygamberim. Onun bana devrettiği miras peygamber olarak ümmetine bıraktığı görüntü; şen şakrak papatyalar, laleler, zambaklar dünyası değildir. Zambakların, lalelerin, papatyaların, filin ayağının altında ezildiği dünyadır Muhammed aleyhisselamın dünyası.

Birilerinin çıkıp cici vaatlerde bulunması doğru değildir, hayaldir. Çünkü Allah'ın yeryüzünde uyguladığı kanunları vardır. Nasıl bulut yağmur taşıyor, bu bir kanundur. Nasıl toprağı ıslatırsan ot biter ondan, bu bir kanundur. Çekirdeği toprağa koyduğunda o çekirdekten ağaç çıkacak, kanundur. Bu kanun Müslüman için de geçerli, kâfir için de geçerli, kadın için de geçerli, erkek için de geçerli. Yani elindeki maşrapayla saksıya su döktüğünde kadın, kadın döktü diye büyümüyor mu çiçek? Çocuk döktü diye büyümüyor mu? Çiçek anlamaz, suyu kim dökerse döksün suyu buldu mu büyür. Kanun bu. Su, tohum, toprak, ışık buluştular mı çiçek olur. Böyle bir kanun var. Kim dökerse döksün, pencerenin önüne kim koyarsa koysun. Kanunu böyle Allah'ın.

Aynı şekilde bu kâinatta kanunlar koymuş Allah. Nedir bu kanunlar? Şeytan, şeytanın adamları, sürekli yeryüzünde fitne, fesat, fücür, fiske üretecekler, ordular kuracaklar, çalışmalar yapacaklar, onları Allah ara ara destekleyecek. Cümleyi dikkatli söylüyorum, tekrar söylüyorum: Şeytan Allah'ın emriyle Allah'ın kanunlarının gereği olarak sistem kuracak, adamlar kuracak, orduları olacak, Allah da onları destekleyecek, ara ara destekleyecek, prim verecek onlara. Tıpkı büyük devletlerin terör örgütlerini dost devletlerinin içinde besledikleri gibi. Kendisi şeytan kendisi gibi bir şeytanı dost devletin içinde büyütüyor, besliyor, bunu imha et diye sana da silah veriyor o arada.

La teşbih vela temsil. Şeytanı da Allah bir ordu, bir cenah, karşı taraf olarak koydu, onun etrafına batıl ismini verdiği, sapıklık adını verdiği insanlar yığı, milyonlar milyarlar kalabalıklar olacak, Kur'an'ımızın onlarca ayetinde bir, üç, beş, yirmi değil, onlarca ayetinde o tarafın büyük kitleler olacağını haber veriyor Allah. Bu tarafa da çekirdek nesil olduğu için, öz olduğu için Âdem aleyhisselamdan beri sürekli azınlıklar tarafından temsil edilen hak buyurduğu, hak dediği bir cenah oluşturdu Allah.

Hak tarafı peygamberlerin başında bulunduğu gruplara böldü en sonunda da Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselamı son grup başı olarak tayin etti Allah ama şöyle bir vaadi yoktur Allah'ın: "Sen ki ey Peygamberim! Bu kadar seni sevdim, bundan sonra grup grup insanlar peşine gelecekler, hep sen haklı olacaksın, hep güçlü olacaksın, sen nereye ayağını basarsan orası yemyeşil olacak, senin yürüdüğün yollar bir daha kan görmeyecek." Böyle bir vaadi yok Allah'ın. Kim bunu vaat ediyorsa yalan söylüyor. Allah böyle bir vaatte bulunsaydı kabre girdikten kırk sene sonra torununun şehit cesediyle karşılattırmazdı peygamberini. Çünkü onun peygamberini Allah, cici bir dünya için göndermedi. Dert babası olarak gönderdi. Yetimi yetimlerin babası olarak gönderdi. Çaresiz bir peygamberi çaresizlerin başında gönderdi. Nur adıyla anılan münevver Medinesi'ni kıtlıkla, fakirlikle, savaşıla, afetle, depremle hep tehdit etti.

Vaat etmemişti ki: Git Muhammed, dünya senin her şey senin, işaret et dağlar önünde eğilsin, demedi. En berbat dünyada, en vahşi zamanda, en zor şartlarda gönderdi. Bu ümmetin başı olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem konumu budur.

Bu ümmet, cici bir ümmet değildir. Muazzam bir ümmettir. Yük ümmetidir. Âdem aleyhisselamdan beri ilk insandan bu yana ümmet olarak biz varız yani Allah diyenler var. Bozmak için gelmiş şeytan ve adamlarının, kâfirlerin, zalimlerin vurup yıktıklarını, ezip geçtiklerini düzeltmek için varız. Biz, bu ümmet, Ümmeti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem geçici bir zaman için gelmiş ümmet değildir. Kıyamete kadar Allah bu dünyaya ne kadar ömür verdiyse o ömrün sonuna kadar biz varız, ihaleyi aldık biz. Rabb'imize söz verdik. Bize veda edip giderken Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Artık size Allah'ın bu emrini ulaştırdım mı, ulaştırdım mı, ulaştırdım mı, aldınız mı?" diye sorduğunda yüz yirmi bin kişi ellerini kaldırıp: "Aldık ya Resûlullah, sen görevini yaptın." dediler. O zaman parmağını kaldırıp: "şahit ol Allah'ım emaneti benden aldılar." demişti.

Ebubekir'in girdiği cennete aday, tarikatının başını Ebubekir'e dayamaya geldiğinde, Ali bin Ebu Talib'e dayamaya geldiğinde bizim tarikat Ebubekir'e dayanıyor. Bizim örgütün başı Ali'dir, biz ashabıkıramın peşindeyiz deyip cici edebiyat yapmak çok güzel. Meşakkate geldi mi, "Kalın minderleri biraz incelt de otur." demeye geldi mi oo bu farklılık nereden geliyor? Cennet Ebubekir'in cenneti, meşakkat bize yok, bize yok.

Meşakkat, sıkıntı bölümünü Peygamber ve ashabı çekti gitti. Zaten bize iyi bir dünya bıraktılar, zımparaladılar, cilaladılar, şen şakrak bir dünya kaldı bize. Bu ümmet, Ebu Cehilleri bitmez bir ümmettir. Ebu Lehebleri bitmez bir ümmettir. Eğer Allah, şöyle Ebu Cehilsiz, Ebu Lehebsiz, Übeyy bin Halefsiz bir zaman yaratacak olsaydı, sevgili Peygamberinin zamanında onları çıkarmaz, "Sen anlat Kur'an'ı, git Peygamberim, sonra ben onları sınarım." derdi. En çok sevdiklerine, en büyük işkenceleri, eziyetleri, imtihanları reva gördü Allah. Çünkü "Peygamberi'ne git, yaz aylarında şöyle bir tatil yap dünyada sonra cennete gelirsin." demedi ki fırtınaların içine saldı Peygamberi'ni.

Nuh'unu fırtınalı bir denize saldığı gibi katillerin, canavarların, çocuk katillerinin, kendi doğurduklarının katillerinin bulunduğu bir dünyaya da Muhammed'ini salmıştı sallallahu aleyhi ve sellem. Onun ümmeti namazını, orucunu ve misvağını, sakalını vs. devraldıkları gibi çilesini devralacaklar. Elbette bizim Mü'min'leri olarak yaşadığımız şehirlerimiz virane olsun, yıkık dökük yerlerde yaşayalım, hep bizim sularımız kesik olsun, hiç elektriğimiz olmasın böyle istemiyoruz.

Dünya nimetleri olacaksa müreffehlik olacaksa önce Ümmeti Muhammed'in olsun, Allah'ın yarattığı nimetlere "Allah diyenler" daha müstahaktırlar. "Allah yok" diyenin huzur içinde olduğu bir dünyada elbette "Allah vardır, haktır ve secde ediyorum onun huzurunda." diyen elbette daha fazla nimete müstahaktır ama bir şartla. Bu nimeti Allah bir süreliğine senden alırsa kimlik değiştirmeyeceksin ki avans için geldiğini görmesin Allah. Çünkü münafıklar yani iman etmedikleri hâlde protokol gereği iman ettiğini söyleyen münafıklar: "Vay be! Bu Muhammed'in gücü de gitti elinden." deyip hemen saf değiştirmişlerdi. Samimi Mü'min'lerse, karınlarına taş bağlayacak hâlde geldikleri hâlde "Allah ve Peygamber'i ne dediye doğrudur. Biz tok kalmak için iman etmemiştik zaten." dediler.

Kardeşler!

Biz, Ümmeti Muhammed'iz. Önceki ümmetler ve biz, bu kâinatın kâfirler-şeytan tarafından tarumar edilmesine karşı ıslah ediciler olarak gönderildik. Şeytan yıktı, Yusuf aleyhisselam yaptı. Şeytan yıktı, Musa aleyhisselam yaptı. Şeytan yıktı, Salih aleyhisselam yaptı. Şeytan yıktı, İsa aleyhisselam yaptı. Şeytan yıktı, yıktı, yıktı, Muhammed aleyhisselam ve Ümmet'i yapacak bir farkla: Öncekiler duvar yaptılar, sıvalarını yaptılar, tesisatını döşediler, biz Ümmeti Muhammed olarak badanacıyız. Bütün pislikler hep bize kaldı. Ev sahibi "Bu evi tertemiz isterim." diyor, molozu biz temizleyeceğiz. Biz, cici hâle getireceğiz bu yapıyı. Onun için biz bu minibüste çok kahırlı bir yolculuk çektik. Onun için bizim derdimiz bitmez. Allah, bizi sevmediği için bu sıkıntılarla karşı karşıya değiliz. Bu binayı bizim elimizle imar edilmiş ve kullanılır hâle getirilmiş görmek istiyor Allah. Bunun için bizim derdimiz çok. Öbür ustalar bir tuğla koyup gittiler, sadece penceresini takıp gittiler. Ama biz kullanılır hâle getireceğiz: **وَسْتَغْفِرُكُمْ فِيهَا**.

Bu dünyayı imar etmeyi görev veren Allah'tır, Kur'an'ın emri bu. İmar etmek zorundayız. Biz diğer peygamberlerin ve diğer ümmetlerin yaptığından fazlasıyla mükellefiz. Onlardan daha fazlasını yapmak durumundayız. Çünkü onlar, onlar, bir zaman için gelmiş peygamberler. Bizim Peygamberimiz ise sallallahu aleyhi ve sellem bütün insanlığın ve bütün zamanların peygamberidir. Filistin'de bir kasabaya gelmiş bir peygamberle üstelik de yirmi seneliğine, eceli gelinceye kadar, on seneliğine, iki günlüğüne gelmiş peygamberler var, bir haftalığına gelmiş peygamberler var. Elinde bir kitabı yok, önceki peygamberin misyonunu tamamlıyor. Yirmi kişilik bir köye gelmiş.

Öyle bir peygamberle, öyle bir peygamberin meşakkati ile öyle bir peygamberin ajandasındaki çalışma takvimiyle, öyle bir peygambere saldıracak olanlarla, öyle bir peygamber ve Ümmet'inin itham edileceği şeylerle; içinde insanların, cinlerin, hayvanların, cemadatın, on sekiz bin âlemin bulunduğu koca bir âlemler kümesine gelmiş ve on sene, yirmi sene, yüz sene değil, beş bin sene daha ömrü varsa bu dünyanın belki beş bin senelik program için gönderilmiş bir peygamberin dosyasındaki iş, yük, dert sorunu aynı olur mu?

Filistin'de, Irak'ta, bir kasabaya gelmiş peygambere iman eden bir Mü'min'in en büyük vazifesi dağdan inmeyip orada sabaha kadar namaz kılmaktır, inzivaya çekilmek olabilir. Bunun için Salih aleyhisselam ümmetine: "Yahu teraziyle oynamayın, birbirinize tatlı konuşun." deyip gitti. Ne diyecekti başka? "Birleşmiş milletlerin tuzağına gelmeyin." mi diyecekti, "Kara yollarında trafik kurallarına uyun." mu diyecekti? "Uçağı geciktirmeyin, rötar yapmasın uçak." mı diyecekti, ne diyecekti Salih aleyhisselam üç bin sene önce? Gündemi ne olabilirdi ki? "Aldatmayın, birbirinizi öldürmeyin, buzağıya dokunmayın." diyecekti, "Bırakın bu buzağı yaşasın burada." diyecekti, "Bırakın bu inekler otlasın burada." diyecekti.

Dünyanın gündemi neydi ki Salih aleyhisselamın gündemi ne olacaktı? Muhammed aleyhisselam geldiğinde teknolojinin uzaya çıkacağı toprağın altına kadar matkabın indirileceği bir zaman için geldi. Elbette onun derdi çok olacak. O ümmetin en büyük ibadeti inzivaya çekilip bir dağda kimseyi görmeden ibadet etmektir. Bu Ümmet'in ibadeti şehirlere karışıp, caddelerde yürüyüp "Allah" denmesini sağlamaktır. Çünkü o ümmet dertlerden kaçınca Allah'ı bulacaklardı. Bizim Allah'ı bulmamız dertlerle yoğrulunca mümkündür. Onlar, işte filanca azgın kabile köyümüzü basarsa diye bir dertleri vardı. Biz, çocuğumuz bizi basıp öldürmesin diye kahırla yatağa girer bir Ümmet'iz. Onların zamanında kabileler birbirleriyle savaşıyordu. Şeytanın ulaşabildiği nokta o kadardı. Şimdi şeytan herkesi doğurduğuyla vuracak kadar ağlarını genişletti çünkü. O nedenle Allah indirdiği Kur'an'ında bu

Ümmet'i tarif ederken **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ** siz en iyi Ümmet'siniz, on binlerce peygamberin yaptığı koca bir binanın son rötuşlarını siz yapacaksınız. Çirkin görünüyor, oturulmaz akrep yuvası gibi görünüyor, çatısından bodrumuna kadar cici, güzel hâle getireceksiniz, süpüreceksiniz, döşeyeceksiniz. Allah'ın kulluğu, gerçekleşmiş olacak.

Siz, en iyi Ümmet'siniz, bu bina sizin elinizde gerçekleşecek, **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ** "Siz en iyi Ümmet'siniz." diyen Allah'ımız var ama sonra ne buyuruyor? **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أَخْرَجْتُ لِلنَّاسِ** Allah "Bütün insanlık sizin içindir." buyuruyor. Bundan önce gönderdiği on binlerce peygamberine ise: "Bu köye dikkat et." demişti. Irak'ın filan kasabasında herkes senden mesul demişti. Yunus aleyhisselam en kalabalığı olan peygamberdi. "Yüz bin kişi civarındaydılar." diyor Allahu Teâlâ, rakam veriyor Kur'an'ı Kerim yüz bin kişi civarındaydılar diyor. Koca bir peygamber, yüz bin kişi.

Bu Muhammed Ümmet'inin bir sokağında yüz bin kişinin oturduğu bir zamanda yaşıyoruz biz ki Yunus aleyhisselam yüz bin nüfuslu bir diyarın kahrından çıldıracak gibi oldu da kendini denize attı. Demek ki Ümmeti Muhammed'in kahrını, derdini, Orta Doğu'yu, Uzak Doğu'yu, selleri, yangınları, depremleri, siyasi alavereleri dalavereleri, ümmetin fitnessini, terörü vs. görseydi Yunus aleyhisselam sadece bir anlaşılma olsun diye bir benzetme yapıyorum hâşâ bir peygamberin ismi üzerinden böyle bir şey konuşulmaz ama Yunus aleyhisselam Orta Doğu'yu olduğu gibi görseydi sadece Lazikiye denen kasabayı gördü bütün bütünü oydu peygamberlik bölgesi, bir de bu Ümmet'in dertlerini görse bir yer "Ya bombalanıyor, ya sele gidiyor, sel olmasa deprem oluyor, hiçbir şey olmasa insanlar birbirlerini vuruyor, vururken Allah adına vuruyor, öldürürken peygamberin hatırı için öldürüyor, hiçbir şey bulamayan kendini zincirliyor. Bir şey yapıyor herkes." Bu dünyayı bu hâliyle görseydi Yunus aleyhisselam denize kadar da gidemezdi herhâlde çünkü Allah, onu ve ümmetini küçücük bir kasaba için göndermişti. Muhammed aleyhisselamı ise kaldırdı, kaldırdı arşına kadar yükseltti, kâinatı kuşbakışı gösterdi ona Miraç'ta, "Dön görev alanın." dedi.

Fark, Muhammed aleyhisselamın Yunus aleyhisselamdan farkı bu işte. Bu Ümmet de Muhammed aleyhisselam Ümmet'idir. Kâinata, arştan bakan bir Ümmet'tir. Bombalanan, sele giden, deprem gören, yanan, iç kargaşayla eriyip giden topraklarını da görür, Allah diye göklere kadar yükselen tesbih ve tekbiri de görür. Yirmi kişi isyan ediyorsa trilyonlarla meleğin de Allah dediğini görerek yaşar. Ümmeti Muhammed farkıdır bu ve bilir ki bunların hiçbirisi benim Allah'ımın gözünden kaçan şeyler değildir. Plan, plan böyle.

Yahu bu karışıklık ne burada böyle ya, böyle olur mu Müslümanlık? Buradan böyle ibadet yapılır mı diyene sadece bir sorum var. Sen akşam haberlerinde şu Tokyo borsası filan diye bir yer gösteriyorlar. Hiç orayı seyrettin mi? Çılgın binlerce insan oraya bir telefon bir kulağında, bir telefon öbür kulağında ağzında bir hoparlör. Ne yapıyor bu adam, kaç akı var bunların? Borsayı takip ediyor. "Ya buradan para kazanılır mı?" diyorsun. Buradan para kazanılır. Bu karışıklıkta nasıl kazanıyorlar? Karışıkça borsa artıyor. Borsa arttıkça o para kazanıyor. Birkaç telefonla aynı anda konuşuyor. Hani ben bunu gençken ya telefon reklamı yapmak için mi böyle konuşuyorlar bu adamlar spikerlik kursundan mı geçiyorlar? Meğerki elli kişiyle pazarlık edip bir kişiye mal satılıyormuş.

Kardeşler!

Borsadaki karışıklığı ticaretin doğal ve para kazanmanın doğal yöntemi olarak görüyorsun, bütün bu karışıklıklar da Ümmeti Muhammed'in hâlâ borsa değeri olduğunu gösteriyor. Şu üzerinde yaşadığımız dünyada tespit edilebilmiş dört bin iki yüz din var. Dört bin iki yüz din tespit edilebilmiş.

Sadece Hindistan'da yedi yüz yirmi din var. Bu ne demek kardeşler? Bu Ümmet'in yani Allah diyenlerin, Muhammedür Resûlullah diyenlerin rekabet etmesi gereken dört bin yüz doksan dokuz borsacı çırağı var. Hepsinin üzerinden müşteri kapmak zorundasın. Bir kişiyi dört bin yüz doksan dokuz kişi kovalar da o adamın huzuru olur mu, rahat uyur mu o adam?

Bütün bâtil senin karşında, her an her çeşit birleşiyorlar sana karşı. Hepsi şeytanın ümmeti çünkü. Sen teksin, Muhammedür Resûlullah diyorsun, Allahuekber diyorsun. O ise fareyi kaldırıyor, bu benim putum diyor. İneğin yanından geçerken saygı duruşu yapıyor. Hadi insanlarla oturdun kalktın, ineğin önünde secde edene ne anlatacaksın, öyle zor bir borsan var senin. Fareye tapınan insanlar var ve beş kişi on kişi değiller bu dünyada. Kazanıyor kazanıyor, kazandığını peynir alıp fareye veriyor ve mutlu oluyor. Şükürler olsun farem çok besili, yirmi kilo oldu diyor.

Bu dünyada sen ticaret yapacaksın, şeytanın elinden değer kazanıp Allah'ın cennetine koymaya çalışacaksın. Ümmeti Muhammed omuzlarında fareye tapınanları bile dert olarak taşıyan bir Ümmet'tir. Elbette Orta Doğu'nda, kenar doğunda, Uzak Doğu'nda, Güney Doğu'nda elbette bomba patlar olacak çünkü Allah seni havranda ibadet et, git ibadetini yap, huzur içinde tanrıya kulluk yap, cennete gel diye göndermedi ki. Allah peygamberini ve ona bağlı olan herkesi git, fırtınaların içinden batan insanlık gemisinden Mü'min kurtar gel, diye gönderdi.

Kardeşler!

En basitinden bir kilisedeki -hani filmlerinde sürekli izlettiriyorlar- insanlara bakın, haftada bir gün kiliseye gitmesi gerekiyor zaten, o kilisede de papaz ilahisini okuyor, cennetler vaat ediyor, insanların da günahlarını temizliyor, vaftiz edip geri gönderiyor. Pazar günü kilisesinden çıkan Hristiyan huzur içinde şarap içmeye gidiyor. Bir haftalık sabıkası bitti, zaten o gün ölecek olsaydı da papaz onu temizleyip gönderecekti ahirete, sen ise cuma namazına gidiyorsun hatip karşına geçiyor. Cuma hutbesi farzdır. Dinlemesen cuman olmaz. Cuma hutbesine başlarken hatip "Ey insanlar, Allah'tan korkun." diye başlıyor. Kilisede "Tanrı sizi affetti, onun adına temizledim sizi." diye gönderiyor. Cumaya gidiyorsun "Allah'tan korkun, cehennem var." diyor geri gönderiyor seni. Çünkü cuma namazı gerçeğin namazıdır. Ölüm korkusunu, cehennem endişesini sana hatırlatması hatibin hakkıdır, görevidir, aksi takdirde seni aldatmış olur. Öbürü muharreftir, sahtedir. Kendisinin bile giremeyeceği cennete seni soktuğunu söylüyor. Ümmeti Muhammed ile bütün insanlığın farkı budur.

Biz yaşamak için kanserden korktuğumuz gibi cehenneme girmeye karşı da Allah korkusu ile yaşarız. Biz hangi âlimin dizinin dibine otursak "Aman dikkat et, cehenneme girme yavrum dikkat et." diye nasihat eder. Hangi Hristiyan, hangi Yahudi papazın hahamın önüne oturursa da başını sıvazlayıp, "Temizledim seni git yavrum." der. Bizde cuma namazından çıkarken Allah rızası için yardım edin denir, kiliseden çıkarken bedava cennetin faturası olarak senden makbuz alınır, mecbursun vermeye. O sadaka değil. Cennetin faturasını alıyor senden adam. Biz Ümmeti Muhammed'iz. Omuzlarımızda sadece hanımlarımız, kocalarımız, çocuklarımız yok. Bir ananın doğurduğu her insanı omuzlarımızda yaşıyoruz. Elbette derdimiz bitmeyecek bizim ve bu çok büyük bir kaosun içinde trafik karıştı, kimse trafiğe uymuyor diye böyle olmadı.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ

"Sakın Allah'ı şu zalimlerin yaptığı şeyden gafil zannetmeyesin." Sakın ha. Sakın Allah'ı gafil zannetmeyesin. Orada bombalanan ya da öldürülen yüzlerce masum çocuğu, küçük, ana karnında

öldürülen bebekleri Allah gafil, görmüyor zannetmeyesin. **إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ** "Bütün bu işler gözlerin yerinden fırlayacağı güne erteleniyor." Ümmeti Muhammed'in mutluluğu ne Arafat'a gittiği gün, Kâbe'yi tavaf ettiği gün, ne Ramazan Bayramı ne Kurban Bayramı günündedir. Ümmeti Muhammed, **وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ** Ümmet'in geleceği gün Rabb'iyle buluşacağı gündür. O güne kadar bu Ümmet'in derdi asla bitmeyecektir. Kim ne vaat ederse etsin. Bütün bu başımıza gelenler garip olduğumuz için, mazlum olduğumuz için değil, bize biçilen rolü böyle oynamamız gerektiği için.

Yüz dört yılında vefat eden büyük muhaddislerden Ebu Burde isimli birisi bir hatırasını naklediyor. "Medine'de çarşıda oturuyordum." diyor. Efkâr bastı beni, elimi böyle vurdum. "Yanımda da ensar çocuklarından biri vardı." diyor. Babası ensardan olan yani tabiinden birisi yanındaymış. "Hayrola ne oldu?" demiş. Bunaldın mı? "Yahu demiş. Bir şeyi aklım almıyor benim." "Nedir aklının almadığı?" demiş. Şimdi bizim Allah'ımız aynı, peygamberimiz aynı, Kur'an'ımız aynı, ibadetimiz aynı, derdimiz aynı. Nedir bu Müslümanlar birbirini vurup öldürüyorlar ya?" demiş. Bunu anlamadı benim aklım. "Nasıl Müslümanlar birbirleriyle böyle uğraşabilirler bunu anlayamıyorum ben." demiş.

Yüz dört yılında vefat ettiğine göre Ebu Burde rahmetullahi aleyh demek ki peygamber aleyhisselam efendimizden yaklaşık doksan sene sonra bu konuşma oluyor. Oradaki sahabe çocuğu demiş ki ona "Sen eksik düşünüyorsun." demiş.

Bu Ümmet'in bu tiyatrodaki rolünü konuşuyorum Müslümanlar!

"Sen eksik düşünüyorsun." demiş. Babam "Resûlullah'tan şunu duyduğunu bize söylemişti." Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Bu Ümmet merhum bir Ümmet'tir. Allah sıkıntısını deprem, ölüm, musibet, fakirlik olarak bu dünyada yazmıştır. Ahirette rahat edecektir Ümmet." demiş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Birileri minibüse üç kilometre için binip gidecek, kahr çekmiyor. Öbürü ise insanlığı taşıdığı için omzunda tıpkı kasabaya inerken minibüste rahat gideyim diye kadın çocuğuna sen yaya gel diyor mu? Eşyasını almadan köyde bırakalım çamaşırlarımızı gezmeye öyle gidelim diyor mu? İki kişilik koltuk alıyorlar, çocuğunu kucağına alıyor, öbür çocuğunu kucağına alıyor, çocuk onu kirletiyor, öbürü onla kavga ediyor, çocuk çocukla kavga ediyor, baba bunalıyor, anne bunalıyor ama çare yok şehre gidecekler. Çocuğunu bırakamaz, eşyasını bırakamaz.

Biz Ümmeti Muhammed'iz, başımızı alıp bir yere gidemeyiz. İnsanlığın bulunduğu her yerdeyiz çünkü. Allah dendikçe biz varız, mecburen olacağız zaten. Bir yere gidemeyiz biz. Biz bir duraktan öbür durağa meyve suyu içmek için, dondurma yemek için giden turist değiliz. Gezmeye gelmedik biz buraya. O Muğla'ya, Bodrum'a gezmeye gelmiş bir turist, biz de onun gezmeye geldiği yerlerde güneşin altında tarlada kavrulan çiftçileriz. Biz, ekip insanlık doyuracağız çünkü. Biz Ümmeti Muhammed'iz, derdimiz bitmez bizim.

Peki, biz bütün bu dertsizlikler içinde yoğrulan bu insanların hep kahrını mı çekeceğiz? Hiç bizim şöyle güzel haberlerimiz olamayacak mı? Olur mu canım? Varlığın Avrupa'da uykusuzluk nedeni olduğu zamanları nasıl unutursun? Fatih Sultan denince cin çarpmış gibi Avrupa sokaklarında insanların köşe bucak kaçtıkları zamanları niye unutuyorsun? İngiliz kralına ayağını uzatıp öpebilirsin diye lütufta bulunan Selehaddin'i niye unuttun? Yedi defa Anadolu topraklarına girip yedi saat kalamayan Haçlılar'ı niye unuttun?

Bizim tiyatromuz hep ölüm tiyatrosu değil, ara sıra da ayağa kalkıyoruz ama sürekli ayakta durmamız gerekmiyor, sürekli düğün yapmamız gerekmiyor, ara sıra da mahallemizde cenaze olacak. Öbürü düğün salonu kiraladığı için hiç cenaze gelmez oraya. Sadece düğün salonu işletiyor o. Biz hayatı işletiyoruz, düğün salonumuz da var, cenazemiz de var. Benim önüm onunkinden yüz kat daha aydınlıktır. Ben çünkü son durağa kadar gideceğim inşaallah. Çocuklar beni cimciklese de arabanın lastiği patlasa da makasları vura kıra benim belimi ağrıtsa da menüsküs olsam da sıkıştığım koltukta son durakta inip dünya varmış diyeceğim bir gün inşaallah. O dertlerin babası olarak yaratılan Muhammed aleyhisselamın havzı kevserinde içtiğim gün bu dertlere şükredeceğim o zaman ben. İyi ki Paris sokaklarında dolaşmak yerine her an bir köşesinden bomba patlayacak sokaklarda bu tiyatroyu Allah bana oynatmış diyeceğim. Son durakta görüşeceğiz. O gün için güleceğiz. Kim ağlayacak göreceğiz. Bu dünyada da ara sıra iyi duraklara uğrayacağız.

Ashabı kiramdan Abdullah ibni Amr İbnül As radiyallahu anhumanın naklettiği bir hadisi şerif var kardeşler. Mısır'da bulunduğu bir zamanda birileri demiş ki ona yahu siz Resûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem hadislerini yazmıyor muydunuz hiç? Yani böyle bir hatıra tutmadınız mı? Yazıyorduk demiş. Göstersene bize demişler bir tane. İşte çocuklarına mı kime tembih etmiş, filan sandığı getirin demiş. Onlar da kulpuyla tutmuşlar, sandığı getirmişler açmışlar sandığı. İçinden bir tane kâğıt çıkarmış. "Bir örnek okuyayım size." demiş. "Oku yahu" demişler, bir örnek. Resûlullah'tan sallallahu aleyhi ve sellem efendimizden tutulmuş bir hatıra. Diyor ki "Biz de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber oturuyorduk. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir adam geldi, dedi ki "Ya Resûlullah Roma'nın fethedileceğini söylediniz. İki roma var. Birinin adı Bizans. Biri de Doğu Roma. Yani İstanbul'u ve İtalya'yı gösteriyor. Siz fethedilecek dediğinizde hangisini kastettiniz?" diye sormuş. Notlarından okuyoruz. Abdullah ibni Amr İbnül As radiyallahu anhumama.

Sahabi gelmiş sormuş zannetmiş ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Roma fethedilecek Müslümanlar tarafından, orası İslam olacak." diyor ama ya bu yani neyi kastediyor çünkü ikisi arasında mesafe var İstanbul ve işte İtalya aralarında koca bir deniz var, başka ülkeler var. Bunun üzerine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem aynen şöyle buyurmuş. **مَدِينَةُ هَرَقْلٍ أَوَّلًا** "Önce Heraklin toprağı fethedilecek." Heraklin dediği Bizans İmparatorluğu. Sultan Fatih'e nasip olan fetih ama burada yaşadığımız hayatın, bu Ümmet'in merceğinin ne gördüğünün işareti var. Ben size Heraklin Konstantiniyye'yi kastettim buyurmuyor. "Önce Konstantiniyye" diyor.

Ben Ümmeti Muhammed'im. Tam sekiz asır başta Ashabı kiram olmak üzere bu önceyi beklediler. Geldi Mehmet önce Heraklin toprağını fethetti. Sekiz asır sonra bu sözden. Beş buçuk asır oldu sonrasını bekliyoruz. Alimallah yarın sabah namazı kılındığında da umutvarım Roma "Allahu ekber" sesiyle inleyecek. Bana önce Batı Roma, sonra Doğu Roma deseydi bir terslik olacaktı. "Önce Doğu Roma" dedi. Bizans. Demek ki sonrası var bunun. Bu Ümmet, ölürken bile umutlu bir Ümmet'tir. Bu Ümmet bütün bu sıkıntılarına rağmen dünyanın yıkılmaya başladığını görünce bile elindeki fidanı diğer bir Ümmet'tir. Çökmüş ümmet İsrailoğulları'dır. Çökmeye başlarken de önce peygamberlerini öldürüp çöktüler. Karnımız doymuyor deyip peygamberlerine kılıç kaldıran ümmet onlardır. Bizim Ümmet'imizin önderleri ise karınlarına taş bağladılar, peygamberlerine laf uzatmadılar.

Biz bu Ümmet'iz. Peygamberlerimiz başımızdadır. O dertlerin, garipliklerin babasıdır. Biz de onun Ümmet'iyiz. Böyle yaşayacağız. Darüsselam'da, dertsizlikler diyarında buluşacağız inşaallah.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.